

Mees

Mees kwam een paar dagen voor Kerst samen met Bessie bij Voordewindhond. Zijn baasje had na lang piekeren, tobben en twijfelen besloten dat hij zijn honden niet kon bieden wat ze nodig hadden.

WaarderingNog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

En al die mensen die altijd maar denken -en roepen- dat andere mensen 'zomaar' hun hond wegdoen, tja, die zouden eigenlijk eens moet zien hoe moeilijk dat 'zomaar wegdoen' kan zijn.

Mees en Bessie bleven een tijdje op het Dierencentrum Friesland, waar Martine zich over hun soms wat wonderlijke gedrag boog. In ieder geval leek het ons goed om dit stelletje te scheiden en niet voor het tweetal één huis te zoeken. Ze hadden namelijk wel de neiging elkaar een beetje op te juttten.

Nu was—eerlijk gezegd— Mees noch Bessie het prototype van een elegante, fijnbesnaarde windhond. We dachten dus dat het wel een tijdje zou duren voordat daar de juiste mensen voor zouden komen. Maar dat viel nog alles mee. Mees was als eerste aan de beurt om te verhuizen naar het midden van het land. Hij is alleenheerser in zijn nieuwe rijk, en heeft zijn vrouw helemaal voor zich alleen. Dat is wel precies wat deze salukimix —maar dan wel meer mix dan saluki— graag wilde.

Aan zijn opvoeding moet nog wel het een en ander gebeuren, maar we zijn ervan overtuigd dat het absoluut gaat lukken en dat Mees bijvoorbeeld binnenkort wel eventjes alleen thuis blijft zonder alle aria's van de Koningin der Nacht meerder malen en achter elkaar ten gehore te brengen. Doe je best, Mees! Je kunt het!